

ikke i Tvivl om, at saaledes som Situationen er nu, saaledes som den har udviklet sig i Dag med bestemte Erklæringer fra alle Folketingets Partier, er Højres Stilling en saadan, at Byerhvervenes Organisationer nok skulle forstaa, at Højre har valgt det rette Øjeblik til at vende om paa de to Krav og stille det, der oprindeligt var Nr. 2, som Nr. 1.

Thi nu er det jo slaaet fast i disse Dage og sidst af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Tidspunktet for en Grundlovsforandring netop i dette Øjeblik er gunstigere, end det nogen Sinde har været og maaske i lang Tid vil blive igen. Der mangler i Virkeligheden kun en eneste Ting, og det er Konseilspræsidentens Initiativ. Konseilspræsidenten har desværre til Trods for alle de Indrømmelser, han har gjort, og til Trods for forskellige af hans Udtalelser, som have klaret Situationen betydeligt, endnu ladet det mangle paa det, som skulde sætte Kronen paa Værket, slaa Hovedet paa Sømmet. Der mangler endnu fra hans Side dette, at han rejser sig op og siger: Ja, nu er Betingelsen til Stede, og nu begynder jeg, for det er mig, der skal begynde. (*Anders Nielsen*: Der er ogsaa Landstinget!) De Erklæringer, der ere givne i Dag i Folketinget, ere af den Art, at der neppe kan være nogen som helst Tvivl om, at den ærede Konseilspræsident kan faa de samme Erklæringer fra Landstinget. Derfor har den ærede Konseilspræsident ingen Undskyldning, hvis han ikke øjeblikkelig henvender sig til Landstinget og søger at faa den samme Erklæring fra det. Konseilspræsidenten er her stillet ligesom C. D. Reventlow i sin Tid var det overfor Kronprins Frederik, da Reventlow forklarede ham Principperne i Landboreformen, og Kronprins Frederik sagde: I saa vigtig en Sag bør man ikke vente et Øjeblik, hvorfor kan man ikke lige saa godt begynde i Morgen som i Overmorgen?

Det er det eneste, der mangler i denne Debat, at Konseilspræsidenten rejser sig og siger: Nu ere alle Betingelser til Stede, nu er det mig, der har med det at gøre, nu begynder jeg i Morgen med en Henvendelse til Landstingets Grupper. Den højtærede Konseilspræsident maa sikkert have en Fornemmelse af, hvorledes den offentlige Mening her i Landet i de sidste Maaneder har dannet sig mere og mere bestemt. De Udtalelser, der ere fremkomne fra ham, efter at han er bleven Konseilspræsident, og som danne Grundlaget for den almin-

delige Opfattelse, der efterhaanden fæstner sig af ham i denne Egenskab, have skabt en offentlig Mening her i Landet, som ikke just gaar ud paa, at det er det klare, det aabne, det ligefremme og det utvetydige, som man kan vente i denne Konseilspræsidentens Erklæringer. Det er desværre saaledes, at de af Konseilspræsidentens Modstandere, der tale om, at hans Erklæringer ere valne eller uldne, have ikke saa lidt Gehør ude i Befolkningen. Mange, der ikke ere bundne af Partihensyn til ikke at sige deres Mening om den Ting, ere tilbøjelige til at sige noget lignende, og maaske mange af dem, der ere bundne af Partihensyn, ere tilbøjelige til at tænke det, selv om de ikke tør sige det højt. Konseilspræsidenten sidder endnu som en Bedstefader i sin Lænestol og smiler mildt til de forskellige Partier og siger: naar I ere færdige med Eders Forberedelser, lille Børn, kom saa til mig og fortæl, hvad I ere blevne enige om, saa skulle vi se, hvad vi kunne gøre. Øjeblikket er der nu til, at Konseilspræsidenten rejser sig fra Stolen og siger: nu vel an, nu begynder jeg!

Den Situation, der nu foreligger, er saa gunstig for Konseilspræsidenten, som tænkes kunde. Der er ogsaa udenfor Regeringspartiet en stadig stærkt voksende Stemning for at gaa netop den Vej til en Valgkredsreform, som Konseilspræsidenten giver Anvisning paa: en Grundlovsforandring. Det er sikkert nok, at Ønsket om at faa et større Antal Folketingsmænd er upopulært hele Landet over, det nytter ikke at nægte det. Det er lige saa sikkert, at Ønsket om at gaa Grundlovsforandringen's Vej er saa stærkt, at jeg ikke tvivler om, at Byerhvervene endogsaa ville gaa med til at lade Forhandlingerne om en Grundlovsforandring ske paa Grundlag af den nuværende Sammensætning af begge Rigsdagens Ting, fremfor først at vente paa at faa en Forandring i Folketingets Sammensætning. Der er kun det ene tilbage, at Konseilspræsidenten nu gaar sig en Tur i Beslutningernes friske Morgenluft, som Bjørnstjerne Bjørnson siger, og ser, hvad Indflydelse det vil have paa hans Humør og Handlekraft. Det er denne Beslutning, som hele Landet venter paa at se de første Resultater af.

N. Jensen: Da jeg opfatter Stillingen saaledes, at det er et almindeligt Ønske, at vi skulle slutte disse Forhandlinger, hvortil vi have faaet en direkte Opfordring